

единъ жандармъ и ме заведе на *делу-Спири* въ затвора.

Въ този затворъ, нѣмаше за мене особна стая, — защото за такива политически затворници, а особено вѣстникари, трѣбаше да иматъ особна стая и добъръ чловѣчески тратаментъ, — туриха ме въ стаята, гдѣто доктора и помощника му имаха своята канцелария за медечински работи на затвора.

Тукъ стояхъ азъ затворенъ почти два мѣсеца. Помощникъ на Доктора бѣше едно наше българче, днесъ Д-ръ Бисеровъ въ Руссе, родомъ отъ търново. Бисеровъ идяше сѣкий день въ канцеларията, въ която бѣхъ и азъ опредѣленъ да стоя затворенъ. Мене ми омръзна вече да стоя така безъ дѣйствиe по нашитѣ работи. Единъ день казвамъ на Бисерова, да отиде при *Цезаръ Боляка*, който бѣше главенъ редакторъ на единъ румжнски вѣстникъ „*Trompeta Carpaților*“, органъ на старата консервативна партия, който бѣше въ опозиция срѣщу либералитѣ, на които шефовитѣ бѣха *І. Братияну* и *Конст. Руссети*. Да каже на Боляка, да напише нѣщо за моето държание въ затворъ безъ никаква причина. Моето затваряние бѣше наистина само за форма прѣдъ турцитѣ, да ме държатъ въ това врѣме на страна. Цезаръ Болякъ обнародва въ „*Trompeta Carpaților*“, една остра статия противъ либералитѣ и Братияна.

На втория день дойде министра на правосъдието при директора на затвора и ме повика въ салона на директора. Той започна да ми говори, че съмъ имъ причинилъ голѣмо зло, че трѣбало умно да работимъ, а не да компрометираме румжнското правителство, което ни давало гостопримство и прочее. Но сега ще бждете свободни, и да се вардите, да не компрометирате вече нашето правителство.

Така азъ бѣхъ веднага освободенъ и започнахъ борбата въ вѣстника по комитетскитѣ работи за въстанието и прочее.

Въстанието не можеше да се умири. При всичко че турското правителство пишаше, чрѣзъ своя пе-